

BESZÉDES ISTVÁN

Tavasza olvashatatlan

I. A katona füle

*Árnyalatnyi bölcsesség kell az arany-
metszést, leküzdeni a keramikus telet;
felelhetni, negyedelhetni, ha az a pá-
ratlan kemény; letörnie egy meleg
szélárnyékot a kéznek – behozni, fel-
tenni, körbeforgatni az asztalon, nem
volna aztán hasztalan –, visszaragasz-
tani a katona fülét.*

*Felöklelése többpillanatnyi határo-
zottságot kellet, nincs annyi szusz
a gonoszban, nincs annyira telt, nem
annyira új a Hold a kert fölött, hol
apostolok, lélek, fehérben fehér, lom-
bok, lékek: csoda, de ablakban nincs
kiönteni óarany szőnyeget szaru.*

II. Istenem telente

*Mint vasárnapi ébredéskor, aknáz
alul a millió nesz, spirálfűrói alulról
peregnek, irdálnak meg hangos pla-
font. Tetőn át szökik a baronesz. Még
néhány futó-reflex, vagy egyszerűen
énekhang hasít le tűzfalat álmom
manzárdjáról gyöngéden, vadul. Ha
a csepegő tetőablakon lenyomata már
a tengerfenéknek, lesz a lakókőb zafír
medence, szinten felüli víztornya az
égnek, hogy sejtsem, mit gondolhat
istenem telente, de mindez kevés az
ébredéshez érvenek. Repedések, kusza
rianások, csoda hát, hogy e tőzsem*

*megmarad, és benne, e minta-óceán-
ban kellene otthon éreznem magam.
Reggel, hullámverés, a liftfékezés zaja,
szüremelő korai híradás, urh-szirének
haja hull – volt ő már ilyen fenn, de
nem volt még soha ennyire alul.*

III. Szilveszter levele

*Én vagyok az év, ezerkilencszázhu-
szonnégyszázötven (Szilveszter) levele: kívánok,
késve, épphogy megírtak, rohanok,
hómező futtat, felléptet a medencei
jégcirkusz maga – a nézők között rit-
kán egy-egy szóértő akad –, rendre
bemutatkozom – lesz, aki bújtat,
megtart (istálló, cselédszoba, friss tej,
savanya bor) –, amíg az úton, a pusz-
tán kinn, kasul a fagyhalál razziája
jár, és mire eszmélek: a sors nem kéz-
besít, és hogy összes közlendőm – hogy
valami boldogság, hogy ünnep ez,
kíván s tekintetes (...) – tavaszra
olvashatatlan.*